

ným placením. Bylo ovšem na žalobkyni, aby škodu, jež jí z toho vzešla, prokázala. Jestliže této procesuální povinnosti dostála, nemůže žalovaná namítati, že všechna škoda z jejího prodlení byla již uhrazena úroky z prodlení, kdyžť by tyto smluvní úroky byla žalovaná musila hraditi, i kdyby žalobkyni vůbec žádná škoda nebyla vzešla; tím spíše musí tak tedy učiniti, když žalobkyně utrpěla prodlením žalované nepředvídanou škodu, jež byla přivoděna poklesem anglické libry. Na tom nic nemění výše smluvených úroků. Správný je závěr odvolacího soudu, že smlouva byla uzavřena v tuzemsku. Protože pak jde o smlouvu mezi tuzemskou společností a cizí právní osobou, dlužno pro posouzení vzájemných nároků a závazků použití podle § 36 obč. z. o. tuzemského práva a to také pro posouzení právních důsledků prodlení té které strany. I kdyby podle názoru žalované strany bylo smluvené plnění v Londýně, nic by to na věci nezměnilo, protože rozhodnou by mohla býti tato okolnost jenom tenkrát, kdyby se z ní podle vykládacích pravidel § 863 obč. z. o. nedalo jinak usouditi nežli že strany chtěly tím se dohodnouti také na platnosti cizozemského práva splnění, pro kterýž úsudek není však dostatečného podkladu, jmenovitě, jde-li o následky, jež se předvídati nedaly. Správně tedy poznal již také odvolací soud, že § 37 obč. z. o. tu nemůže přijíti v úvahu.

Čís. 14650.

Dlužník domáhající se opoziční žalobou uznání, že nárok vymáhajícího věřitele byl zrušen nebo zanikl, musí dokázati, že vyrovnaní soudem pravoplatně potvrzené bylo splněno úplně a včas.

Domáhá-li se dlužník zrušení exekuce, nelze rozhodovati o tom, zda pravoplatným potvrzením vyrovnaní byl nárok vymáhajícího věřitele zastaven.

(Rozh. ze dne 26. října 1935, Rv I 1714/35).

Žalobce vznesl v žalobě námitky proti exekuci povolené dne 8. května 1933 jen z toho důvodu, že vymáhaný nárok žalovaného z rozsudku krajského soudu v Č. ze dne 9. listopadu 1932 byl přijatým vyrovnaním zrušen. Nižší soudy uznaly podle žaloby jen, pokud exekučně vymáhaný nárok byl skutečně zaplacen, jinak žalobu zamítly.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Pouhým přijetím vyrovnacího návrhu (byť i pravoplatně potvrzeného) nezaniká ani nárok vyrovnacího věřitele, ani účinnost jeho exekučního titulu z doby před zahájením vyrovnacího řízení (srov. rozh. čís. 7144 sb. n. s.), nýbrž podle § 60 odst. (1) vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. zaniká část nároku vyrovnacího věřitele převyšující vyrovnací kvotu jen tehdy, bylo-li vyrovnaní soudem pravoplatně potvrzené úplně a včas splněno a neobživil-li původní nárok podle § 67 vyr. ř. Žádá-li tudíž dlužník, aby bylo uznáno, že nárok vyrovnacího věřitele byl zrušen anebo zanikl, musil by předpoklady ty tvrditi a dokázati. To však ža-

lobce v žalobě tvrditi ani nemohl, poněvadž v době podání žaloby dne 19. června 1933 byla splatna jen první splátka vyrovnací kvoty k 15. květnu 1933. I kdyby tato první splátka byla bývala včas a plně zaplacená, nebyly by tím splněny předpoklady § 60 odst. (1) vyr. ř., ano nebylo jisto, zda pozdější splátky budou včas a úplně zaplacený a zda nárok vyrovnacího věřitele podle § 67 vyr. ř. neobživně. Za sporu dospěly až do vynesení rozsudku první stolice další splátky 2. až 7. To jsou skutečnosti, které nejsou vyloučeny podle § 35 odstavec 3 ex. ř., poněvadž je žalobce dříve — v době podání žaloby — uplatnit nemohl, a nevádí také, že okolnosti ty vznikly až po povolení exekuce (srov. rozhodnutí čí. 2483 sb. n. s.). Jest proto podle obdoby § 406 c. ř. s. k nim přihlížeti (rozhodnutí čí. 285 a 1617 sb. n. s.). Rozsudek první stolice byl vydán ovšem dne 16. února 1935, kdy dospěla i poslední, osmá splátka k 5. lednu 1935, ale ve sporu, v němž bylo poslední ústní jednání v první stolici konáno dne 11. prosince 1934, nebylo vůbec tvrzeno, že i tato poslední osmá splátka byla zaplacená. Ke skutečnosti ve sporu nepřednesené nemohl procesní soud přihlížeti a ani dovolací soud nemůže uvažovati o tom, zda poslední (osmá) splátka byla zaplacená včas a úplně. Nejsou proto splněny předpoklady § 60 odstavec (1) vyr. ř. (§ 67) pro zrušení nebo zánik vymáhané pohledávky, i kdyby žalobní návrh zněl tak, že nárok žalovaného jest zrušen nebo zanikl včasným a úplným splněním pravoplatně potvrzeného vyrovnání. Potvrzeným (pravoplatným) vyrovnáním se nárok vymáhajícího věřitele jen zastavuje, což lze ovšem uplatňovati rovněž opoziční žalobou dle § 35 ex. ř. (srov. rozhodnutí čí. 9453, 10197 sb. n. s.). O stavení nároku a prohlášení exekuce za nepřipustnou z tohoto důvodu však žalobce nežádal a ani v dovolání o to nežádá, nýbrž trvá na původním návrhu žalobním na zrušení nároku. Nejde tu ani o »méně« podle § 405 c. ř. s., než bylo žalováno, nýbrž jde o něco jiného, poněvadž právní účinky zrušení nároku jsou zcela jiné, nežli účinky stavení nároku. Právem se proto nižší soudy zabývaly jen otázkou, zda placenými a do rozsudku první stolice dospělými splátkami byl aspoň z části zrušen vymáhaný nárok, ano v tomto směru jde o méně, než bylo žádáno (§ 405 c. ř. s.). A tu vytýká důvodně dovolatel, že odvolací soud nepřezkoumal zjištění prvního soudu, zda a pokud byly zaplacený splátky 5. až 7., do vydání rozsudku první stolice splatné. Z tohoto důvodu bylo rozsudek druhé stolice zrušiti, neboť teprve po zjištění těchto okolností bude lze seznati, do jaké části byl vymáhaný nárok zrušen, při čemž nebude rozhodným, zda splátky byly placeny včas a úplně.

Čís. 14651.

K výkladu § 1404 obč. zák.

Dlužník může se domáhati na příjemci plnění jen toho, aby ho zprostil závazku proti věřiteli; nebylo-li jinak umluveno, musí mu ponechati na vůli, jakým způsobem to učiní.

(Rozh. ze dne 26. října 1935, R II 423/35.)

Srov. rozh. čí. 2553 sb. n. s.